

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ος}. — Ἀριθ. 39

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 313.)

— Τί εἶνε ; τί τρέχει ; τί ἐπαθες, Χρυσούλα μου ; ἠρώτησεν ὁ κ. Φραντζῆς ἀναγωνίως, στρεφόμενος πρὸς τὸ κάραιον καὶ ἀφίνων τὸν κ. Εὐδωρον Πασῶτον εἰς τὴν ἀγαλλίασιν τῆς τελευταίας του ἀποστρώφῃς.

— Νά, ὁ Σιδέρης κ' ἐγώ . . . εἶμασθε πολὺ δυστυχημένοι καὶ οἱ δύο ! ἀπήνησεν ἡ Χρυσούλα.

Καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ, διὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοήν, ὠμίλησε, διηγῆθη, τὰ ἀραδιασεν ὅλα :

— Φαντασθῆτε ὁ Σιδέρης ἔβασκε τὰ θῶδια του ἐκεῖ-κάτω, ἐστὶ ριζοβούνι τοῦ Κρουστέτου. Θυμῆθηκε κάλι· τὸς βόμβες, καὶ γι' ἀγάπη μου, μίαν καὶ δυὸ ἀνεβαίνει ἐπάνω ἐστὶ ἠφαιστεια, γὰρ νὰ σας εὕρῃ πέτρας.

Ὅταν ὁ κ. Πασῶτος ἤκουσε τὴν λέξιν «πέτρας», μειδιάμα εἰρωνείας καὶ ἱκανοποιήσεως διήνοιξεν ἐλαφρῶς τὰ χεῖλη του· ἀλλὰ σὰς εἶπα, ὅτι ὁ κ. Φραντζῆς ἦτο ἐστραμμένος πρὸς τὴν Χρυσούλαν καὶ — εὐτυχῶς — δὲν ἐδλεπε παρά μόνον αὐτήν.

— Ναι, — ἐκεῖ λοιπὸν γυρίζει ἐξάφνα πίσω του, καὶ βλέπει μίαν ἀγελάδα, ξαπλωμένην ἀνάσκελα κάτω ἐστὶ βράχια.

Ὅ, τι εἶχε πῆσῃ, καὶ — δυστυχία μας ! — εἶχε σπάσῃ τὸ ἓνα τῆς πόδι . . . Πετάσαν τὸ πουλί ὁ Σιδέρης, καὶ φέρνει τὴν εἶδησι ἐστὶ σπίτι . . . Φωνές, κἀκό, τρέχουν ὅλοι, καὶ ἐστὶ τέλος νὰ φθάνει καὶ ὁ χαπάκης . . . Δὲν εἶχε θεραπείαν, καὶ τὴν ἔσφαξαν. Τώρα ὁ ἀφέντης θέλει νὰ διώξῃ τὸ Σιδέρην, ἀν δέν του πληρώσῃ, λέει, τὴν ἀγελάδα του. Καὶ ὁ φτωχὸς ὁ Σιδέρης δὲν ἔχει πεντάρα. Καὶ ἂν τον διώξῃ, δὲν θά τον βλέπω, δὲν

θά με βλέπῃ, καὶ τότε καλλίτερα νὰ σκοτωθοῦμε καὶ οἱ δύο μας, καὶ ἀμέσως μάλιστα . . .

Καὶ νέα καταγίς δακρύων ἐξεφράγη εἰς τὰ μάτια καὶ ἐξέσπασεν εἰς τὴν ποδιαν τῆς ἀτυχοῦς Χρυσούλας.

Ὁ ὄρυκτολόγος εἶχεν ἀκούσῃ πρῶτα ἀνήσυχος, κατόπι σκεπτικὸς, καὶ τώρα ἡ ἀγαθὴ γεροντικὴ μορφή του εἶχε γίνῃ σοβαρὰ, κατηφής.

— Δὲν εἶνε μεγάλη συμφορά ; προσέθεσεν ἡ Χρυσούλα, ρίπτουσα βλέμμα ἀ-

πελπισίας πρὸς τὸν γέροντα φίλον τῆς. — Ὑπάρχουν, ὑπάρχουν καὶ μεγάλητεροι, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Φραντζῆς. Καὶ πόσα γυρεύει ὁ ἀφέντης τοῦ Σιδέρη ;

— Τριακόσια φράγκα ! . . . ἀκοῦτ' ἐκεῖ ! Καὶ μπορεῖ νὰ πληρώσῃ ὁ φτωχὸς ὁ Σιδέρης τόσα λεπτά ; . . . Κάνουν μίαν ὀλίαν προῖκα, τριακόσια φράγκα !

Ὁ κ. Φραντζῆς ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐζάρωσε τὸ μέτωπον. Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγας στιγμάς, καὶ κατόπι εἶπεν ἤρμα πρὸς τὴν μικρὰν χωριατοπούλαν :

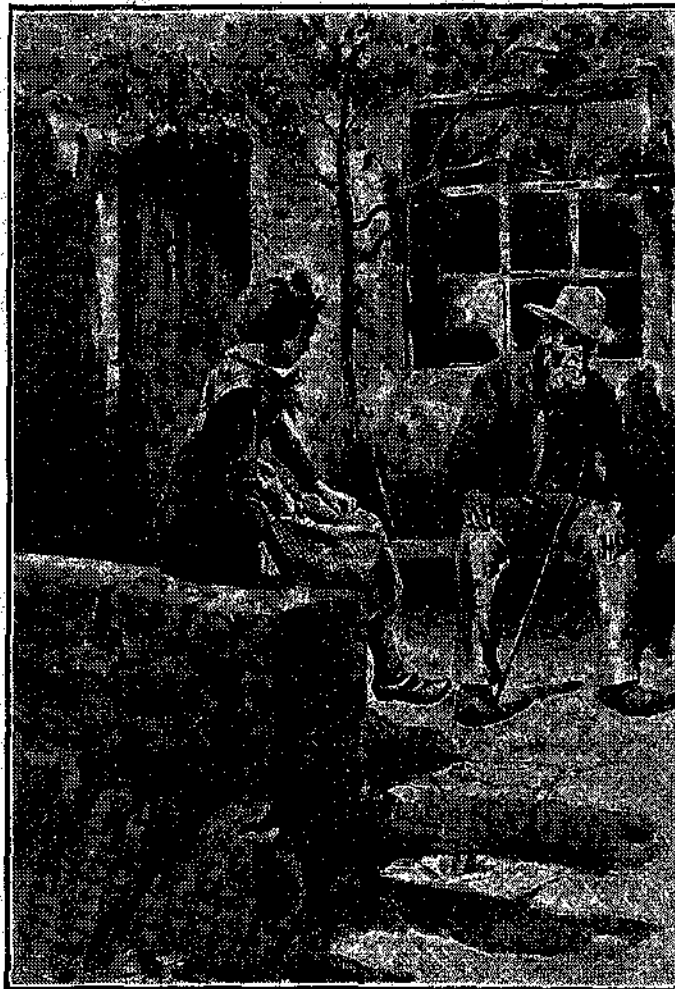
— Μείνε σὺ ἐδῶ καὶ περίμενε με. Ἐγὼ πηγαίνω μέσα με τὸν κύριον. Ἔχομε νὰ τελειώσωμε μίαν ὑπόθεσι. Ὑστερα θὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρῶ, καὶ τότε βλέπουμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ μικροῦ σου φίλου.

Ὁ κ. Φραντζῆς παρέλαβε τὸν κ. Πασῶτον, καὶ εἰσῆλθον ὁμοῦ εἰς τὸν οἰκίανον. Ὁ ὄρυκτολόγος προσέφερεν εἰς τὸν παλαιοντολόγον τὴν φαθίνην πολυθρόναν, κ' ἐκεῖνος ἐκάθισεν εἰς μίαν ἄκραν τῆς δρομίνης τραπέζης. Καὶ ἤρχισεν :

— Φίλε Πασῶτε, ὁμολογῶ ὅτι πρὸ ὀλίγου παρεφέρθη ὀλίγον . . .

— Μᾶλλον ἐγώ, φίλε συνάδελφε, ὁ ὅποιος, φαίνεται, διατηρῶ κάποιαν νεανικὴν ὀρμήν.

— Ὅχι, ὄχι, ἐγὼ πταίω· εἶμαι ἡ ἄρκτος τοῦ σπηλαίου, ἐρημικτῆς ἀξέστος καὶ παράξενος, αὐτὸ πλέον εἶνε γνωστὸν. Λοιπὸν, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ διατηρήσῃτε μνησικαχίαν· ἰσχυρίζομαι μάλιστα ὅτι θὰ φύγετε εὐχαριστημένους.

Ἡ ἀγαθὴ μορφή του εἶχε γίνῃ κατηφής. (Σελ. 321, σ. 8.)

Και ο κ. Φραντζής αφήκε βαθύ στεναγμό.

— Ω, αγαπητέ μου συναδέλφε! ανέκραξεν ο κ. Πασώτος, αν είσθε άρκτος, τότε βέβαια είσθε το άφρόγαλο, ή κρέμα των άρκτων!

Ο κ. Φραντζής ήσθάνθη όρεξιν να γελάση με το παράδοξον φιλοφρόνημα, αλλ' ή στιγμή δεν ήτο κατάλληλος.

— Ακούσατε λοιπόν, είπε, πωλώ την συλλογήν μου εις την 'Ακαδημίαν.

Και έστέναξε κάλιν, αλλ' ακόμη δυνατώτερα.

— Λαμπρά! έξαιρέτα! ώστε λοιπόν, σας έπεισαν αι παρατηρήσεις μου, τα έπιχειρήματά μου, ή εύγλωττία μου; . . .

— Όχι, δεν μ' έπεισεν ή εύγλωττία σας, όφείλω να είπω την αλήθειαν. . .

'Αλλ' αφ' ου δέχομαι, τί σας μέλει; Υπό δύο όρους όμως. . .

— Λογικούς και δυνατούς;

— Ναί.

— Δε τους ακούσωμεν.

— Έν πρώτοις, έξαιρώ από τα πωληθησόμενα, μίαν συλλογήν από βόμβας και ροιές ήφαιστειώδεις.

— Όχι, όχι, αγαπητέ μου Φραντζή, εις το πλουσιώτερον τμήμα του Μουσείου σας!

— Το γνωρίζω κάλλιστα, και προσθέτω: το προσφιλέστερον. Και τότε θα έννοήσετε και θα δικαιολογήσετε την έξαιρέσιν μου, αν φαντασθήτε προς στιγμήν ότι θέλουν να σας πάρουν τον σκελετόν του προϊστορικού ανθρώπου.

— Αλήθεια, αλήθεια, θα έπροτιμούσα να μου πάρουν την ψυχήν. . . Και όμως. . . πολύ άσχημο αυτό, πολύ άσχημο! . . . Διάβολε!

Και ο κοντός άνθρωπος συνέστρεφε με την δεξιάν χείρα τους άραχνοειδείς βοστράχους της λευκής του κόμης.

— Έστω! ανέκραξε μετ' όλίγων, βλέπομεν κατόπι, και ο δεύτερος όρος σας;

— Ο δεύτερος όρος μου εις ο έξης: Έννοώ να διατηρήσω την κατοχήν των περι όν ο λόγος συλλογών μου μέχρι του θανάτου μου, και εν τώ μεταξύ, ή 'Ακαδημία σας να μου πληρώνη ισόβιον σύνταξιν από εξακόσια φράγκα το έτος.

— Διάβολε! επανήρχισεν ο φίλος Πασώτος, ζύνων την κεφαλήν δυνατώτερα από πρώτα. Βλέπω ότι αι αξιώσεις σας περιπλέκονται. Είς τί να πρωτοαπαντήσω; Α, αυτή εις πολλή σοδάρά επι - πλοκή, δια να όμιλήσω την γλώσσαν των συναδέλφων μου της 'Ιατρικής 'Ακαδημίας. . . Οπωσδήποτε, είμαι άπεσταλμένος με πάσαν έξουσίαν και έλευθερίαν ένεργείας. Είμποροϋμεν να συζητήσωμεν τα πράγματα ένα-ένα, και εις το τέλος να συμφωνήσωμεν. Αλλά πρώτον και κύριον, θέτω ως αρχήν ότι πρόκειται περί του Μουσείου σας ολόκλη-

ρου, χωρίς έξαιρέσιν, και χωρίς επιφύλαξιν. Αυτό εις εκ τών άνω α ύ κ α ν ε υ, sine qua non!

— Και τας βόμβας; . . . ποτέ! ποτέ! . . . ποτέ!

Ο όρυκτολόγος ειχε σηκωθή από την τράπεζαν, με κάποιαν στενεχωρίαν, και βραδέως ειχε πλησιάση το παραθύρον. Διά των ύάλων και των διασταυρωμένων κιγκλίδων, είδεν — εις απόστασιν δέκα βηματίων απ' αυτόν, έξω εις το κηπάριον, — εις την χαριτωμένην και αγαθήν Χρυσούλαν, την μικράν του φίλην, ή όποια ειχε μείνη εκει όπου την ειχεν άφίση, επί του λιθίνου διαζώματος, και την στιγμήν εκείνην έκλαιεν άπαρηγόρητη, κρύπτουσα το πρόσωπον εις την ποδιάν της.

— Α, την καϊμένη! έσκέφθη. Πόση λύπην θα αισθάνεται! αλήθεια λοιπόν εις τόν όσον δυστυχισμένη;»

— Ποτέ; ποτέ; επανέλαβεν ως ήχώ ο παλαιοντολόγος. Καλά λοιπόν! χαίρετε! καληνύκτα σας!

Και έσηκωθή από την πολυθρόναν, μη ζύνων πλέον την κεφαλήν, αλλά στηρίζων τα ματογυαλία του.

— Γιατί; . . . πάλιν, βλέπω, σας ήλθεν ή νεανική όρμη! είπεν ο κ. Φραντζής, επιστρέφων και καθήμενος επί του τέλους της τραπέζης, ακόμη σκεπτικώτερος από πριν. Σας παρακαλώ να καταλάβετε πάλιν το έδώλιον του άπεσταλμένου, και να θέσωμεν το ζήτημα επί του τάπητος.

Ο Εϋδωρος Πασώτος ύπήκουσε, σφύριξας τρεις φορές κατά συνέχειαν το εκ τών άνω α ύ κ α ν ε υ, και κάθε φορά δυνατώτερα.

— Ωςτέ άπορρίπτεται ο πρώτός μου όρος; ήρώτησεν ο κ. Φραντζής.

— Διάβολε!

— Αλλά τότε. . . αν άπεφάσισα δηλαδή να συμπεριλάβω εις την πωλουμένην συλλογήν και τας βόμβας, θα μετέβαλλη τον δεύτερον όρον μου, και θα έπρότεινα ένα νέον, ή μάλλον δύο νέους.

— Ω Ζεϋ! . . . Πάλιν φοβούμαι επιπλοκή. Οπωσδήποτε, φίλε συνάδελφε, όμιλήσατε. Η 'Ακαδημία σας ακούει δια των ώτων του πληρεξουσίου της άπεσταλμένου.

— Λοιπόν, αν συγκατατεθώ να τα παραχωρήσω όλα συλλήβδην και άνευ έξαιρέσεως, αντι ισόβιου σύνταξιος, τότε το ποσόν της συντάξιος αυτής δεν θα εις πλέον εξακόσια φράγκα το έτος, αλλά οκτακόσια. . . Να εξακολουθήσω;

— Έμπρός! έμπρός!

— Η σύνταξις θα εις πληρωτέα καθ' εξαμηνίαν και προκαταβολικώς. . . Να εξακολουθήσω;

— Έμπρός! έμπρός!

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 314.)

— Τα μικρά τρίγωνα, τα όποια θα σχηματίσης άβριον, θα έχουν δια βάσιν ένός δακτύλου, ή όποια θα περιέχεται δύο φορές εις το ύψος του τριγώνου, του όποιου την κορυφήν θα θέσης δύο δακτύλους ύψηλά, ή ίδια βάσις θα περιέχεται πέντε φορές εις το ύψος του τριγώνου, του όποιου ή κορυφή εύρίσκεται έντε δακτύλους ύψηλά, δέκα φορές όταν ή κορυφή εύρίσκεται δέκα δακτύλους ύψηλά και ούτω καθεξής.

Αυτό εις τόν όσον άπλοϋν, ώστε δεν υπάρχει ανάγκη να σ' έρωτήσω αν το έννοης.

— Αλλ' αι γωνίαι της κορυφής των τριών τούτων τριγώνων θα εις πάντοτε αι ίδιαι, αν τα τρίγωνα έχουν βάσεις άλλας, άδιάφορον πόσον μεγάλας, αι όποιαι όμως να περιέχωνται δύο, πέντε, δέκα φορές εις το ύψος των.

Ένωσις λοιπόν τώρα, ότι αν καλώς μετρήσωμεν την γωνίαν της κορυφής ένός τριγώνου, δυνάμεθα να εύρωμεν πόσας φορές ή βάσις περιέχεται εις το ύψος, και αν μετρήσωμεν καλώς την βάσιν θα εύρωμεν πόσον εις και το ύψος, διότι δεν μένει παρά να πολλαπλασιάσωμεν το μήκος της βάσεως επί 2, 5 ή 10 ή επί όποιονδήποτε άλλον αριθμόν, τον όποιον θα εύρωμεν από την μέτρησιν της γωνίας της κορυφής. Το σπουδαιότερον λοιπόν εις να μετρηθή καλώς αφ' ένός μεν ή βάσις, αφ' έτέρου ή γωνία της κορυφής.

— Εύρεις, θείτσα, ότι τα έχασα με αυτας τας γωνίας, τας βάσεις και τα ύψη; Δεν εις πολλή διασκεδαστικά όσα μου διηγείσαι σήμεραν.

— Ορίστε κατάστασις! ο κύριος θέλει να μάθη πως μετροϋν την απόστασιν της Γης από την Σελήνην, και θέλει εις έπίμετρον και να διασκεδάξη. Προς χάριν σου, μικρή περιέργη, θα κάμουν διασκεδαστικήν γεωμετρίαν! Μήπως νομίζεις ότι τυχαίως, με τα παιγνιδάκια, έρέθησαν τα πράγματα δια τα όποια σου όμιλώ;

— Έλα δά, θείτσα, μη θυμώνης με μεγάλην προσοχήν σε ήκουα και επί τέλους νομίζω ότι ένόησα. Είπέ μου λοιπόν τώρα, πως έμετρησαν την απόστασιν της Γης από την Σελήνην;

— Έστω, κατ' αυτόν τον τρόπον θ' αναπαυθής από την γεωμετρίαν.

Λάβε μίαν υδρογειον σφαίραν και άκολούθησε με τον δακτυλόν σου την γραμμήν ή όποια έννοιει το Βερολίνον με την Εϋέλπιδαν Άκραν. Η γραμμή αυτή, της όποιας γνωρίζομεν ακριβώς το μήκος, εις αρκετά μεγάλη ως βάσις τριγώνου, και από τα δύο δε άκρα της γραμμής, δυνά-

μεθα να ζώομεν ταυτόχρονας την Σελήνην.

Δύο άστρονόμοι, εύρισκόμενοι ο εις εις το Βερολίνον ο δε άλλος εις την Εϋέλπιδαν Άκραν, συμφωνούν να στρέψουν τα τηλεσκοπία των κατά την αυτήν στιγμήν εις το αυτό μέρος της Σελήνης, περιττόν να σου είπω ότι λαμβάνουν μεγάλας προφάσεις δια να έργασθουν ακριβώς. Έκάλον σου, επειδή διαφορετικά αι δύο πλευράι θα ένωθούν πολύ πριν φθάσουν εις την κορυφήν. Φαντάσου όμως τί θα συμβή, αν λάθης κύλιτρον χάρτου από εκείνον τον όποιον μεταχειρίζονται οι θαλαμοστόλοι, και ο όποιος να έχη μήκος 8 ή 10 μέτρων! Τότε θα ήτο αδύνατον να κατασκευάσης τρίγωνον με τόνον μέγα ύψος και με βάσιν ένός δακτύλου, δια τούτο θα ήσο ήναγκασιμένος, αν ήθελες να κάμης τρίγωνον με τόνον μέγα ύψος, να μεγαλώσης επίσης και την βάσιν. Ακριβώς αυτό έγινε και δια τον γείτονά μας άστέρα.

— Και πως κατώρθωσαν να εύρουν απόστασιν ακόμη μεγαλειότεραν από την απόστασιν του Βερολίνου και της Εϋέλπιδας Άκρας; Διότι βέβαια δεν ήδύνατο να στήσουν τα τηλεσκοπία των εις τούς δύο πόλους!

— Και πράγματι θα ήτο πολύ δύσκολον να μεταβώσιν εκει. Αλλά και τούτο αν κατώρθωσαν, δεν θα ώφελοϋντο διόλου. Δια τούτο εύρον κάτι καλλίτερον, αλλά πολύ καλλίτερον. Τι φρονείς δια βάσιν 298 εκατομμυρίων χιλιομέτρων;

— Μά, θείτσα, διατί με περιπαίζεις; Πως εις δυνατόν να εύρουν τόνον μεγάλην βάσιν, αφού δεν δύνανται να έξέλθουν από την Γην;

— Δεν σε περιπαίζω, Κριστάκη μου. Όταν εύρίσκειαι εις την άμαξαν, μήπως δεν δύνασαι να μεταβάλης θέσιν χωρίς να έξέλθης από αυτήν, και να διευθύνης και από την πρώτην θέσιν σου τα διαπράσσου προς άπομακρυσμένην κορυφήν όρους, και από την νέαν εις απόστασιν δύο χιλιομέτρων να παρατηρήσης πάλιν την αυτήν κορυφήν του όρους; Μήπως και αυτός δεν εις κατάλληλος τρόπος δια να σχηματισθή μεγάλη βάσις εις τα τρίγωνα μας; Και ο άστρονόμος του Βερολίνου μήπως δεν ήδύνατο να κάμη παρόμοιον πράγμα;

— Αρκητή εις!

Μήπως κατά παρόμοιον τρόπον, παρατηρούντες από το Βερολίνον, και από την Εϋέλπιδαν Άκραν, κατώρθωσαν να μετρήσουν τα 43 τρισεκατομμύρια χιλόμετρα, τα όποια μας χωρίζουν από τον γείτονά μας άστέρα, όπως τον ώνόμασες;

— Ουδέ το έσκέφθησαν καν αυτό. Η βάσις, ή όποια έχρησίμεισε δια την Σελήνην, δεν εις κατάλληλος ουδέ δια τον 'Ηλιον ακόμη, ο όποιος εύρίσκεται μόλις εις απόστασιν 149 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, και ίδου διατί.

(1) Διάμετρος της Γης λέγεται ή εύθεία γραμμή, ή όποια διέρχεται από το κέντρον αυτής και λήγει επί της επιφανείας της. Η διάμετρος εις διπλάσια της ακτίνας.

Εις τα τρίγωνα, τα όποια θα κατασκευάσης άβριον με βάσιν ένός δακτύλου, ή γωνία της κορυφής του τελευταίου τριγώνου, του όποιου ή κορυφή θα εύρίσκειται εις το άνω άκρον της σελίδος, θα εις πολύ μικρά, όταν το φύλλον του χάρτου εις κάπως μέγα, και σε συμβουλεύω να μυτερώσης αρκετά το μολυβδοκόνδυλον σου, επειδή διαφορετικά αι δύο πλευράι θα ένωθούν πολύ πριν φθάσουν εις την κορυφήν. Φαντάσου όμως τί θα συμβή, αν λάθης κύλιτρον χάρτου από εκείνον τον όποιον μεταχειρίζονται οι θαλαμοστόλοι, και ο όποιος να έχη μήκος 8 ή 10 μέτρων! Τότε θα ήτο αδύνατον να κατασκευάσης τρίγωνον με τόνον μέγα ύψος και με βάσιν ένός δακτύλου, δια τούτο θα ήσο ήναγκασιμένος, αν ήθελες να κάμης τρίγωνον με τόνον μέγα ύψος, να μεγαλώσης επίσης και την βάσιν. Ακριβώς αυτό έγινε και δια τον γείτονά μας άστέρα.

— Και πως κατώρθωσαν να εύρουν απόστασιν ακόμη μεγαλειότεραν από την απόστασιν του Βερολίνου και της Εϋέλπιδας Άκρας; Διότι βέβαια δεν ήδύνατο να στήσουν τα τηλεσκοπία των εις τούς δύο πόλους!

— Και πράγματι θα ήτο πολύ δύσκολον να μεταβώσιν εκει. Αλλά και τούτο αν κατώρθωσαν, δεν θα ώφελοϋντο διόλου. Δια τούτο εύρον κάτι καλλίτερον, αλλά πολύ καλλίτερον. Τι φρονείς δια βάσιν 298 εκατομμυρίων χιλιομέτρων;

— Μά, θείτσα, διατί με περιπαίζεις; Πως εις δυνατόν να εύρουν τόνον μεγάλην βάσιν, αφού δεν δύνανται να έξέλθουν από την Γην;

— Δεν σε περιπαίζω, Κριστάκη μου. Όταν εύρίσκειαι εις την άμαξαν, μήπως δεν δύνασαι να μεταβάλης θέσιν χωρίς να έξέλθης από αυτήν, και να διευθύνης και από την πρώτην θέσιν σου τα διαπράσσου προς άπομακρυσμένην κορυφήν όρους, και από την νέαν εις απόστασιν δύο χιλιομέτρων να παρατηρήσης πάλιν την αυτήν κορυφήν του όρους; Μήπως και αυτός δεν εις κατάλληλος τρόπος δια να σχηματισθή μεγάλη βάσις εις τα τρίγωνα μας; Και ο άστρονόμος του Βερολίνου μήπως δεν ήδύνατο να κάμη παρόμοιον πράγμα;

— Αλλά δεν έχομεν κατάλληλον άμαξαν να ταξειδεύομεν εις τον ουρανόν!

— Και ή Γη μας, ή όποια τρέχει εις τον ουρανόν με ταχύτητα 30 χιλιομέτρων κατά δευτερόλεπτον, την έλησμήνησες; Μου φαίνεται ότι εις κατάλληλος άμαξα δια μακρονών δρόμων.

— Ναί! αλλ' απ' αυτήν δεν βλέπομεν τίποτε. Πως να μάθωμεν, από που αναχωρούμεν και που φθάνομεν, δια να μετρήσωμεν τα 298 εκατ. χιλόμετρα;

— Με τον άπλοϋστατον και ακριβέστερον τρόπον.

Γνωρίζεις, ότι ή Γη εύρίσκεται 149 εκατομμύρια χιλόμετρα μακράν του 'Ηλιου και ότι κάμνει τον γύρον της περι αυτόν εις έν έτος, επομένως εις έξ μήνας κάμνει το ήμισυ του γύρου της. Εύρισκόμεθα 149 εκατομμύρια χιλόμετρα μακράν του 'Ηλιου, και μετα έξ μήνας τόνον πάλιν μακράν απ' αυτόν θα εύρισκόμεθα, αλλ' από το αντίθετον μέρος. 149 και 149 κάμνουν 298, δεν έχει ούτως; 298 εκατομμύρια εις εύθείαν γραμμήν. Ίδου με πόσην εύκολίαν μετρείται ή βάσις του νέου τριγώνου μας. Τώρα λοιπόν όποτε έχομεν την βάσιν, αρκεί να εύρεθώ και ή γωνία της κορυφής. Κάποιος άστρονόμος, διευθύνων το τηλεσκοπίον του προς ένα άστέρα και μετα πολλών προφυλάξεων και μεγάλης προσοχής, μετρά πόση εις ή μία γωνία της βάσεως του τριγώνου, έπειτα άφίνει να παρασυρθή ήσυχώς από την Γην, και μετα έξ μήνας, όταν έλθη εις το άλλο άκρον της βάσεως, επαναρχίζει την έργασίαν του και εύρίσκει πόση εις και ή άλλη γωνία της βάσεως, και όταν γνωρίζη τας δύο γωνίας της βάσεως, εύκόλως εύρίσκει και την γωνίαν της κορυφής. Γίνεται δηλαδή ακριβώς όπως και εις την Σελήνην με την διαφοράν όμως, ότι αντι να έχομεν δύο τηλεσκοπία διευθυνόμενα κατά την αυτήν, στιγμήν προς αυτήν, έχομεν έν μόνον διευθυνόμενον προς τον άστέρα δύο φορές, την δευτέραν μετα παρέλευσιν έξ μηνών. Αλλά το αποτέλεσμα εις πάντοτε το ίδιον. Από το μέγεθος της γωνίας της κορυφής θα εύρεθώ το ύψος του τριγώνου, δηλαδή ή απόστασις του άστέρους. Και αυτά μεν τα όποια έως τώρα σου είπα, δεν εις νέα δια σε, τώρα όμως φθάνομεν εις το θαυμαστόν.

Η απόστασις του γείτονός μας άστέρους εις τόνον μεγάλη, ώστε αι δύο εύθείαι, αι αρχίζουσαι από τα δύο άκρα της υπερμεγέθους βάσεως των 298 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, δια να συναντηθώσιν εις τον άστέρα, ο όποιος σχηματίζει την κορυφήν του τριγώνου, φθάνουν εις αυτόν σχεδόν συνηνωμένοι, και ή γωνία της κορυφής εύρίσκεται ίση σχεδόν προς το μηδέν, και επειδή από το μέγεθος αυτής της γωνίας λογαριάζεται το ύψος, δια τούτο ή απόστασις του άστέρους εύρίσκειται πολύ μεγάλη, σχεδόν άκατανόητος. Σου είπα, ότι ή διάμετρος της Γης περιέχεται τριακοντάκις εις το ύψος του τριγώνου, το όποιον σχηματίζεται με κορυφήν την Σελήνην, ή διάμετρος λοιπόν της τροχιάς της Γης περιέχεται 149 χιλιάδας φορές εις το ύψος του τριγώνου, το όποιον σχηματίζεται με κορυφήν τον πλησιέστερον μας άστέρα!

149 χιλιάδες φορές δεν σου έξηγούν καλώς το πράγμα. Θα σε βοηθήσω δια να έννοήσης την μυθώδη απόστασιν.

Λάβε πάλιν την μικράν βάσιν του έ-

στερον τρόπον.

149 χιλιάδες φορές δεν σου έξηγούν καλώς το πράγμα. Θα σε βοηθήσω δια να έννοήσης την μυθώδη απόστασιν.

Λάβε πάλιν την μικράν βάσιν του έ-

νός δακτύλου, όπως σου είπα να κάμης αυρίον, σχημάτισε επ' αυτής με τον νοών σου τρίγωνον, του οποίου η κορυφή να εύρίσκεται 1450 μέτρα μακράν, δηλαδή εν και ήμισυ χιλιόμετρον. Όσον μικρά είνε η βάσις ως προς το ύψος του τριγώνου τούτου, τόσον μικρά είνε και η διάμετρος της τροχιάς της Γης με τα 268 εκατομμύρια χιλιόμετρα της, προς την απόστασιν του πλησιεστέρου μας αστέρος.

— Άρκεί, καλή μου Νίτσα! Με αυτά γυρίζει ο νοός μου πώς να συγκρίνω ένα δακτυλον με 298 εκατομμύρια χιλιόμετρα, και πώς να φαντασθώ τρίγωνον 1500 μέτρων μήκους, του οποίου η βάσις να είνε μόνον ενός δακτύλου;

— Και όμως ούτως έχουν τα πράγματα έχεις όμως δίκαιον πολύ σήμερα σ' εκούρασα, και εγώ ακόμη εκουράσθην διανοητικώς. «Ας αναπαυθώμην πλέον.»

(Έπεται συνέχεια)
[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ... ΕΚ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ

Μεταφράσεις του κ. Κωνσταντίνου Κωνσταντίνου...
Οι δύο συμμαθηταί απεχωρίσθησαν...
πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Βαλδῆ, τοῦ πλουσίου ἐμπόρου, καὶ ὁ μὲν Κωσταντίνος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ μετὰ τὸν ὑπηρέτην, ὁ δὲ Μίμης εἰσῆλθε τρέχων εἰς τὸ Γραφεῖον, ὅπου ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του. Ἄλλ' ἐκεῖ τὸν ἀνέμενε μικρὰ ἀπογοητεύσις: Ὁ κύριος Βαλδῆς διαπραγματεύετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν, καὶ μόλις ἔλαθε καιρὸν νὰ χαιρετήσῃ τὸν υἱὸν του. Ἐπειτα, πῶς ἤμπορούσε αὐτὸς νὰ ἀναγγεῖλῃ ἐκεῖ, ἐνώπιον δύο ἀγνώστων, τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὰ λατινικά, χωρὶς νὰ φανῇ ὀλίγον γελοῖος; Ὁ Μίμης ἦτο δώδεκα ἐτῶν, καὶ θὰ ἤσθάνετο κάποιον ταπεινώσιν... Ἐν τούτοις ἤθελε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς κανένα τὸν θρίαμβόν του ἀμέσως. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ πατρὸς του, διέσχισεν ἓνα μεγάλο διάδρομον, ὅπου εἰργάζοντο δύο - τρεῖς ὑπάλληλοι, τοὺς ὁποίους ἐχαίρειται. ἀξιόπρεπός, καὶ ἔφθασε παρὰ τὴν θύραν ἑνὸς

Όσοι ἐκ τῶν φίλων μας γνωρίζουν Κινεζικὰ, παρακαλοῦνται νὰ μας στείλουν τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀνωτέρου τεμαχίου, ἀντιγράφοντες συγχρόνως καὶ τὸ πρωτότυπον. Προθεσμία μῆνός.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἦτο ὥραϊον ἀπόγευμα τοῦ Μαρτίου. Δύο παιδιὰ, συνοδευόμενα ἀπὸ ἓνα ὑπηρέτην, ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ Λυκείου ***.

— Ἀλήθεια, Βαλδῆ, ἤλθες δεύτερος εἰς τὸ λατινικὸ θέμα; ἠρώτησεν ἔξαφνα τὸ μεγαλύτερον.

— Ἀληθέστατα, φίλε μου! καὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα γιὰ μένα ποῦ δὲν αἰσθάνομαι καμμιὰ κλίσι εἰς τὰ λατινικά... Γι' αὐτὸ ἀπὸ χθὲς σπάζω τὸ κεφάλι μου νὰ εὕρω τί πρέπει νὰ ζητήσω τοῦ πατέρα μου.

— Ὅστε ὁ πατέρας σου σοῦ κάμνει δῶρο, κάθε φορὰ ποῦ ἔρχεσαι σὲ καλὴ θέσι... σ'τοὺς Διαγωνισμοὺς.

— Αὐτὸ νὰκούεται, ἀπεκρίθη ὁ Μίμης Βαλδῆς με ὑπερηφάνειαν τὴν προτελευταία φορὰ, μοῦ ἐχάρισε ἐκεῖνο τὸ ὥραϊον Λεύκωμα διὰ γραμματισμὸν, ποῦ σοῦ τὸ ἔδειξα πρόχθές... τὸν περσμένο μῆνα μ' ἐπῆγε εἰς τὸ Θέατρο καὶ εἶδαμε τὴν Δούξ...

— Αὐτὸ ἐξηγεῖται, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μετὰ βραχείαν σκέψιν· σὺ εἶσαι παιδί μονάκριβο, ἐν ᾧ σὸ σπῆτι μας εἴμεθα πέντε: τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ δύο ἀδελφαί· οἱ γονεῖς μας δὲν μας κάμνουν δῶρα, παρὰ μονάχα τὴν Πρωτοχρονιά.

— Ἐπειτα βάλε ποῦ δὲν ἔχω καὶ μῆτέρα! ὑπέλαθεν ὁ Μίμης Βαλδῆς ἓνας πατέρας μοῦ ἔμεινε στὸν κόσμον, καὶ ἡ θελεις νὰ μὴ με περαιοποιήται;

— Ἐγχεῖς τύχη ὅμως ποῦ συλλογίζεται αὐτὰ τὰ μικροπράγματα, μέσα σ'τὴς τόσες σκοτουρές τοῦ ἐμπορίου του.

— Ἄ, ἐνόησα σου, γιατί δὲν τὸν ἀφίνω νὰ τα ξεχάσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Μίμης φαιδρῶς· καθένας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του φροντίζει... ἀλλὰ νὰ, ἔφθασα σὲ ἀφίνω, χαιρε, Κωσταντίνε, καὶ καλὴ διασκέδασι αὐρίο...

Οἱ δύο συμμαθηταί ἀπεχωρίσθησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Βαλδῆ, τοῦ πλουσίου ἐμπόρου, καὶ ὁ μὲν Κωσταντίνος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ μετὰ τὸν ὑπηρέτην, ὁ δὲ Μίμης εἰσῆλθε τρέχων εἰς τὸ Γραφεῖον, ὅπου ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του. Ἄλλ' ἐκεῖ τὸν ἀνέμενε μικρὰ ἀπογοητεύσις: Ὁ κύριος Βαλδῆς διαπραγματεύετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν, καὶ μόλις ἔλαθε καιρὸν νὰ χαιρετήσῃ τὸν υἱὸν του. Ἐπειτα, πῶς ἤμπορούσε αὐτὸς νὰ ἀναγγεῖλῃ ἐκεῖ, ἐνώπιον δύο ἀγνώστων, τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὰ λατινικά, χωρὶς νὰ φανῇ ὀλίγον γελοῖος; Ὁ Μίμης ἦτο δώδεκα ἐτῶν, καὶ θὰ ἤσθάνετο κάποιον ταπεινώσιν... Ἐν τούτοις ἤθελε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς κανένα τὸν θρίαμβόν του ἀμέσως. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ πατρὸς του, διέσχισεν ἓνα μεγάλο διάδρομον, ὅπου εἰργάζοντο δύο - τρεῖς ὑπάλληλοι, τοὺς ὁποίους ἐχαίρειται. ἀξιόπρεπός, καὶ ἔφθασε παρὰ τὴν θύραν ἑνὸς

ἄλλου δωματίου, τὴν ὁποίαν ἐμισθόνοιζε: — Καλημέρα σας, κύριε Γράβαρη! ἐφώνησε φαιδρῶτατα.

Ὁ γηραιὸς γραμματεὺς, ὁ προϊστάμενός τοῦ προσωπικοῦ, ἐστράφη πρὸς τὴν φωνήν, καὶ ἀμέσως μετὰ μίαν φιλτικὸν ἐφαιδρυνε τὸ σοβαρὸν καὶ ρυτιδωμένον τοῦ πρόσωπον.

— Καλημέρα, παιδί μου... καλημέρα, κύριε Μίμης, εἶπε διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν πρώτην ἐκφράσιν, τὴν ὁποίαν εὕρισκε κάπως ἀνάρμοστον, ἀφόθου ὁ μικρὸς τοῦ φίλου εἶχε περιβληθῆ τὴν στολήν τοῦ Λυκείου· ἔ, λοιπὸν ἐσκολάσατε; αὐρίον εἶνε ἑορτή, καὶ θὰ περάσωμεν ὥραϊα.

— Ἐλπίζω, ἀφ' οὗ μάλιστα ἤλθα καὶ δεύτερος εἰς τὸ λατινικὸν θέμα... Σέβρεις, αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία· ἐγώ, ποῦ δὲν ἔχω καμμιὰ κλίσι εἰς τὰ λατινικά, νὰ ἔλθω δεύτερος, θὰ πῆ ὅτι ἐμελέτησα, ὅτι ἐκοπίασα, ὅτι ἀξίω περισσότερο καὶ ἀπὸ κείνον ποῦ ἦλθε πρῶτος! Τώρα σὲ παρακαλῶ νὰ με βοηθήσῃς νὰ εὕρω... νὶ πρέπει νὰ ζητήσω τοῦ μπαμπᾶ.

— Πῶς; θέλεις νὰ σοῦ κάμῃ καὶ ἄλλο δῶρον;... ὕστερ' ἀπὸ τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο Λεύκωμα;...

Ὁ Μίμης ἐξεπρόσθη εἰς γέλωτα.

— Ὁραῖα ἰδέα! νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἐργάζομαι χάρισμα, ἔτσι γιὰ τὸ τίποτε; — Κάθε ἄλλο, κύριε Μίμης ἀπεναντίας εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐργάζομαι γιὰ νὰ γίνῃς μίαν μέρα κάτι τί, καὶ γιὰ νὰ κάμῃς εὐτυχῆ τὸν πατέρα σου.

Ὁ γέρον ὠμίλει με σοβαρότητα, με συγκίνησιν ἄλλ' ὁ μικρὸς δὲν εἶχεν ἄρεξιν διὰ συγκινήσεις, καὶ ἐφάνη σύμφωνος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸς ὁ τόνος.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν, ἀλλὰ κυττάζω καὶ τὸ συμφέρον μου· πρέπει νὰ συλλογίζεσαι κανεῖς καὶ τὸ ἑαυτὸν του λιγάκι... Ἐλα, κύριε Γράβαρη, νὰ σκεφθῶμε... τί μπορῶ ἀρὰ γε νὰ ζητήσω;

Τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, θὰ ἔλυον ἀμέσως, ἦτο διὰ τὸν Μίμην Βαλδῆν εἰς ἄκρον περίπλοκον· διότι Κύριος οἶδε πόσαι του ἐπιθυμιαὶ καὶ φαντασιοπληξιαὶ ἐπραγματοποιήθησαν ἕως τώρα, χάρις εἰς τὴν ἀνεξάντητον καλοσύνην τοῦ πατρὸς του. Τῶνόντι· διὰ τὸν κ. Βαλδῆν ἡ ζωὴ ἓνα μόνον εἶχε σκοπὸν: νὰ καθιστᾶ τὸν υἱὸν του, ὅσο τὸ δυνατόν εὐτυχέστερον.

«Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον τὴ μῆτέρα του, δὲν θὰ τὸν ἐγάλλεθα ἐγὼ τόσω πολὺ· ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἀναπληρῶ καὶ ἑκείνην,» ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς ἔμπορος. Ἐδέχετο ὅλα τὰ αἰτήματα τοῦ παιδίου πρόθυμος, γελαστός, καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἐμπορικὰς φροντίδας, δὲν ἤσυχάζεν, εἰμῆ· ἀφ' οὗ ἤθελε τὰ ἐκπληρῶσιν.

Μετὰ τὸν κ. Βαλδῆν, κανεῖς εἰς τὸν κόσμον δὲν ἤγάτα τὸν ἥρωά-μας περισσό-

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Θυμᾶστε ποῦ ἀφίσαμε τὴν ἄλλη φορὰ τὸ μικρὸ Φασουλᾶκη: Ἐστὰ χέρια τοῦ Δασκάλου, ποῦ τὸν ἔδερνε μετὰ τὴ βίτσα του καὶ μετὰ τὸ δίκην του.

Νᾶ, ἴσια-ἴσια ἐκεῖνη τὴν ὥρα, φθάνει εἰς τὸ Σχολεῖο ἡ κυρία Φασουλῆνα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδάκι τῆς. Φαντασθῆτε τὴ λύπη τῆς καίμενης τῆς μητέρας ὅταν εἶδε τὸ Φασουλᾶκη σὲ τέτατα θέσι, καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν τῆς εἶπαν, ὅτι ἔκαμε τὸ καὶ τὸ!

Σταυρόνει τὰ χέρια τῆς μπροστά τὸ Δάσκαλο καὶ φωνάζει: — Ἐλεος, Δάσκαλε! συχώρεσέ τον καὶ δὲν τα ξανακάνει!

Ὅλοι οἱ Φασουλᾶκιδες σηκώνονται τότε ἀπὸ τὰ θρανία, γονατίζουν γύρω-γύρω καὶ φωνάζουν:

— Ἐλεος! Ἐλεος! συχώρεσέ τον!

— Ἀμάν! φθάνει! φωνάζει ὁ μικρὸς Φασουλᾶκης. Ἄκωμη καὶ τὸ σκυλί, ὁ Κέρβερος, γονατίζει μετὰ τὰ τέσσερα καὶ ἀφίνει ἓνα γαυγισμα παραπονετικό, σὺν νὰ λέῃ:

— Ἀμάν! φθάνει!

Ὁ Δάσκαλος ἀφίνει τελοσπάντων τὸ Φασουλᾶκη. Ἀμέσως κ' ἐκεῖνος γονατίζει εἰς τὰ πόδια του καὶ φωνάζει:

— Ἐλεος, Δάσκαλε! συχώρεσέ με καὶ δὲν το ξανακάνω!

— Τὸ λές ἀλήθεια; τὸ λές μετὰ τὴν καρδιά σου; τὸν ρωτᾷ ὁ Δάσκαλος.

— Ναι! ναι!

— Εἰς τὸ ἔξης θὰ εἶσαι ἐπιμελής καὶ φρόνιμος;

— Ναι! Ναι!

— Καὶ θὰ μελετᾷς τὴ Γραμματικὴν σου;

— Ναι! Ναι!

— Καὶ μετανοεῖς γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες σήμερα;

— Ναι! Ναι!

— Καλὰ. Πήγαινε, καὶ νὰ εἶσαι συχωρεμένος. Ἐτσι ὁ κύρ Δάσκαλος ἐσυχώρεσε τὸ μικρὸ Φασουλᾶκη. Τὴν ἄλλη φορὰ θὰ ἴδομε ἂν ἔκανε καλὰ, ἂν ὁ Φασουλᾶκης ἐμετανόησεν ἀληθινὰ, καὶ ἂν ἐστάθῃ πιστός εἰς τὸ λόγον του.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΑΤΕΡΑ - ΜΗΤΕΡΑ
Πουλιὰ ἔς ἀνοκλωνάρι
Ζευγαρωμένα,
Ποῦ ἔχουν μετὰ καμάρι
Φωλῆ σ'τημένα,
— Πατέρα, —
Καὶ μετὰ, καλὰ παιδάκια,
Στὴν ἀγκαλιά Σας,
Χαρούμενα πουλάκια
Μέσ' ἐτὴ φωλῆ Σας,
— Μητέρα.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΝΩ ΠΙΠΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ, ΟΧΙ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

[Η Σαγήνη παρυσία έτοιμη σείει με τον πρό αυτής περιεστειρισμένον κήπον. Άνωθεν του χαμηλού τοίχου, φαίνονται μακρόθεν τὰ δένδρα του δένδρου, του προχωρούμενου μέχρι των προκόνδων ενός λόφου. Νέφη πυκνά ανέρχονται εκ του ορίζοντος, και βαθμηδόν καλύπτουν μέγα μέρος του ούρανοῦ. Εἶνε πρωία φθινοπώρου, αλλά ὁ ήλιος κρύπτεται συχνά και ἐπί πολύ, και τὸ τοπίον φαίνεται μελαγχολικώτατον. Ρεπαί ανέμου υπόφυχοι σαίουν ἀπο καιροῦ εἰς καιρόν τὰ δένδρα: τότε τὰ στερά φύλλα πίπτουν, και ὅσα ἔχουν ἤδη πέση, στροβιλίζονται ἐπὶ του εδάφους και θροοῦν πνευμωσ.

Ο Άγις κάθηται ἐπὶ ξυλίνου ἀγορσεκού καθίσματος και ἀναγινώσκει. Ο Πέτρος, ἐξηλωμένος ἐπὶ σωροῦ ξηρῶν χόρτων, παρατρεῖ τὸν οὔρανον και ρεμβάζει.]

ΠΕΤΡΟΣ (σιγά.)—Βλέπεις, Άγι;

ΑΓΙΣ (βυθισμένος εἰς τὸ βιβλίον του).—.....

ΠΕΤΡΟΣ (μυστ' ὀλίγον).—Άκουσ', Άγι;

ΑΓΙΣ (ὡς ἄνω).—.....

ΠΕΤΡΟΣ (δυνατώτερα).—Άγι εἰ, Άγι;

ΑΓΙΣ.—Τί εἶνε;

ΠΕΤΡΟΣ.—Άκουσες μιὰ βροντή μακρυνή;

ΑΓΙΣ.—Όχι, ἐδιάβαζα.

ΠΕΤΡΟΣ.—Έχασες.

ΑΓΙΣ.—Γιατί;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ήταν ἡ πρώτη βροντή...

ἡ πρώτη φωνή του χειμῶνος. Τί ἄγριο μούγκρισμα!

ΑΓΙΣ.—Για νὰ μὴ το ἀκούσω, θὰ πῆ ὅτι εἶνε μακρὰ ἀόκητη.

ΠΕΤΡΟΣ.—Μπα! δὲν βλέπεις τὰ σύννεφα;...

Άνεδαίνου! ἀνεδαίνου! ἀτελείωτα... Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἀπόγευμα θὰ βρέχη.

ΑΓΙΣ.—Καλλίτερα. Ἡ γῆ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βροχῆ... Μὰ ἀφῆσέ με τώρα!

(Κύπτει εἰς τὸ βιβλίον του.) Διαβάζω.

ΠΕΤΡΟΣ (στεναζών).—Άχ!

ΑΓΙΣ.—Τί ἔπαθες;

ΠΕΤΡΟΣ.—Έπεσε ἓνα φύλλο ἀπὸ τὴν κληματαριά.

ΑΓΙΣ.—Μήπως ἦταν τὸ πρώτο φύλλο του φθινοπώρου;

ΠΕΤΡΟΣ.—Καλὲ τί πρώτο, ποῦ ἦταν τὸ χιλιστό! Δὲν βλέπεις κίτρινάδες τριγύρω σου;

ΑΓΙΣ.—Βλέπω... ὡσὰν φύλλο κίτρινο και μαρμαμένο— ποῦ πέρνει ὁ ἀνεμὸς ἀπ' τὰ κλαδιά... Και γι' αὐτὸ στεναίεις;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ναί... ἄχ, κι' ἄλλο!.. Μ' ἀλήθεια, δὲν σου κάνουν λύπη νὰ τα βλέπεις ἔτσι τὰ φύλλα νὰ πέφτουν, κίτρινα, ξερά, πεθαμένα;...

Έμένα μου κάνουν πολλή! ὄχι ὅμως δταν ἀτὰ πέρυγὸ ὁ ἀνεμὸς ἀπ' τὰ κλαδιά, ἀλλ' ὅταν πέφτουν ἡσυχα, μονάχα των... Νά, κι' ἄλλο!.. Άκουσ' τί κένθιμο ἤχο κάμνει;

Λές και κλαίει. Ἄ, σὲ βεβαίω ὅτι δὲν ὑπάρχει μελαγχολικώτερο πράγμα!

ΑΓΙΣ.—Έκατάλαβα! ἐσύ, παιδί μου, δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ μάφισης νὰ διαβάσω...

θέλεις και καλὰ νὰ μου μεταδώσης

ὄλη τὴ μελαγχολία ποῦ σ' ἔπιασε σήμε-ρα τὸ πρωί... Καλὰ λοιπὸν! ἀφ' οὗ το θέλησ' (κλαίει τὸ βιβλίον και τὸ περὶ.) Ἄς μελαγχολήσω μαζί σου, ὡς γίνω ποιητής! (Σηκώνεται, και περιόλεπον τὸν οὔρανον και τὴν γῆν, ἀπαγγέλλει μὲ μεγάλας χειρονόμι-α: «Έφθασε τὸ φθινόπωρο, και ἔστὸ ὑγρὸ φτεροῦ του—μοῦ φέρνει νέα δάκρυα, μοῦ φέρνει νέους πόνους!... Ὁ οὔρανε ποῦ εἶσαι ψηλά, κατέβα κάμε κρίσι— ὁ Ἄγις ἀπεφάσισε νὰ με μελαγχολήσῃ!..»

ΠΕΤΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν).—Κι' ἄλλο!

Ἔλα, καίμενε, μὴν κοροϊδεύης... μὴν παίζῃς ἐν οὐ παικτοῖς»...

ΑΓΙΣ.—Όχι, ὄχι, τώρα θὰ ἐμπνευσθῶ και θὰ μελαγχολήσω ἔτ' ἀλήθεια.

Για στάσου νὰ ἔλθω κοντὰ σου... Φαί-νεται ὅτι αὐτὸ τὸ ἔσπλωμα ἔστὰ ξερά-δια ἐμπνέει. (Πηγαινέι και ἐσπλῶνεται ἐπὶ του σωροῦ τῶν ξηρῶν χόρτων.) Ἀλήθεια, ἀλή-θεια! Ὁ οὔρανε! Ὁ μαῦρα σύννεφα... (ἄς εἶνε ὅμως, δὲν εἶνε και τὸσφ μαῦρα...)

Ὁ φύλλα ξερά!... (μὰ και πῶσα εἶνε ἀκόμη χλωρά!...) Ὁ βροχῆ!... Ὁ τρι-κυμιά!.. Ὁ φθινόπωρον... Ὁ μελαγ-χολία και λύπη!... (ἐκρήνυται εἰς γέλωτα και ἀλλάζει τόνον.) Ἀδύνατον! δὲν το κα-τορθῶν! Πάει, ἐτελείωσε, δὲν εἶμαι ποι-ητής! δὲν αἰσθάνομαι τίποτε!

ΠΕΤΡΟΣ (γελῶν ἀκούσιως).—Μ' ἔκα-μες και ἐγέλασα... Μ' ἀλήθεια, εἴμ-πορεῖ ἄνθρωπος νὰ μὴν αἰσθάνεται τίπο-τα, ἐμπρός σὲ τέτοια εἰκόνα; Περιέρ-γον μοῦ φαίνεται!

ΑΓΙΣ.—Και μένα... ἀλλά... (Καθ' ἑαυτὸν.) Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐθυμῆθησ' τὸ Σχολεῖο... (πρὸς τὸν Πέτρον.) Μὰ ἔλα, Πέτρε, ἔστὸ Θεὸ σου, πέ μου τὴν ἀλή-θεια: Γιατί σὲ μελαγχολεῖ τὸ φθινόπω-ρον; Γιατί πίπτουν τὰ φύλλα; θὰ ξε-ναγίνου. Γιατί φεύγει τὸ καλοκαίρι; Θὰ ξαναεἰσθῆ. Γιατί θὰ κάμῃ κρύο;

ΠΕΤΡΟΣ (ἀνυπομονών).—Κάμνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις;... Μὰ δὲν συλλογιζέ-σαι λοιπὸν ὅτι θὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν ἐξοχή, και θὰ πᾶμε ἔστην πόλι, και θαρχίση ἡ δουλειά, και θαρχίση τὸ Σχολεῖο...

ΑΓΙΣ (δικαιόπων, ἐγείρεται μὲ παράφορον λαρότητα).—Νά τα! νά τα! νά τα!.. Μὰ πῶς τὸ εἶχα καταλάβῃ! Ἀπὸ τὸ πρωί ποῦ σε εἶδα νὰ κυτάζης λυπημέ-νος και σύννεφα, τὸ εἶπα: «Ἰδὲς τον, συλλογίζεται πῶς τελειώνει τὸ ραχάτι και ἀρχίζει τὸ Σχολεῖο.» Μπράβο σου!

ΠΕΤΡΟΣ.—Μὰ ὄχι...

ΑΓΙΣ.—Ἔλα, ἔλα και πιάσθηκες! Μοῦ κάμνεις τὸν ποιητή, ἐν ὃ εἶσαι ἀπλοῦ-στατα ἓνας... ὀκνηρός.

ΠΕΤΡΟΣ (γελῶν).—Μὰ λέγουν ὅτι ὅλοι, οἱ ποιηταὶ εἶνε ὀκνηροί...

ΑΓΙΣ.—Οἱ ποιηταὶ σὰν και σένα; Ὅλοι σὲ βεβαίω!... Ὡστε λοιπὸν ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πάπλωμα... Ὡ, πολλὸ ποιητικὸν πράγμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ μελαγχολή- κανεῖς τὸ φθινόπωρον, γιατί θάνοίξῃ τὸ

Σχολεῖον!.. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶχα ἄδικο νὰ κοροϊδεύω, και ὅτι δὲν ἔπαιζα ἐν οὐ παικτοῖς». Τί λές;

ΠΕΤΡΟΣ (δεικνύων ἐμφαντικῶς φύλλον πίπτον).—Κι' ἄλλο!

ΑΓΙΣ (εἰρωνικῶς).—Ὡ δυστυχία! Ὁ φρίκη! Τὰ φύλλα πίπτουν! ἡ ὄρα ἐσθί-μαγε... Ὁ Πέτρος θὰ κλεισθῇ πάλιν εἰς τὸ Σχολεῖο και εἶνε μελαγχολικός... (Ἄκουετα βροντή. Ὁ Ἄγις πρὸς τὸν οὔρανον.) Γεῖά σου, κι' ἀλήθεια λέω!

ΦΑΙΣΩΝ

Ο "ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ", ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Πᾶσαι αἱ εἰσφοραὶ, εἶτε ἀτο-μικαὶ εἶτε ἐξ ὀμάδων προερχόμεναι ἀποστέ-λλονται πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», ὁδὸς Πατησίων, 11 Β, εἰς Ἐπιθ-ήρας. Μόνον αἱ ὄντω ἀποστέλλόμεναι εἰσφο-ραὶ κατατίθενται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ ἑτέρου τοῦ «Ἑλληνοπαίδου» Ἐράνου.

Ἐπιδεικνύει δὲ πᾶσα εἰσφορὰ εἶτε ἀπ' εὐθείας εἶτε διὰ τρίτου προσώπου γο-νομένη, ἐλήφθη και κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου, εἶτε ἡ δημοσίευσος αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι καταλόγῳ και μόνῳ.

Ὅστις δι' ὀλιγόποτε λόγον θὰ ἐπιθυμῇ νὰ μὴ δημοσιευθῇ εἰς τὸν Κατά-λογον τῶν εἰσφορῶν ἔθνομά του, παρακα-λεῖται νὰ ὑποδεικνῇ ἐν ψευδώνυμον, ἐπὶ τὸ ὅποιον νὰ καταγράφεται ἡ εἰσφορὰ, διὰ νὰ βεβαιώγεται ὁ ἀποστείλας αὐτὴν ὅτι κατε-τέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου.

Δελτίον 4ον

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Μεσολογιγιάκι', 'Σπάρτιδις', 'Χριστοῦ. Ι. Δαμίρη', etc.

Χαράλαμπος Χαράλαμπος, Πάτραι Δρ. 1,— Κ. και Α. Βαρβαρέσος, Ἀθῆναι 6,— « Ἀρχικουτούλας » 3,— Γεώργιος Ν. Πετραλιάς, Πάτραι 2,— Ἐκ μεταφορᾶν Δρ. 326,95

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Ἡλίας Κ. Μιχαλόπουλος, Πειραιεύς 2,— Ἀγγελική Γιοβαννάκη, Πειραιεύς 4,— Ὅμηρος Α. Δελβέρης, Ἀθῆναι 1,— Ἡλίας Γ. Σαγνικητόγλου 1,— Δτ. Σκαπαρόπουλος, Φιλιππούπολις 1,05 Ἀδαμαντία Γερ. Βεντούρα, Ἀθῆναι 1,— Ἐν ὄλῳ Δρ. 337,—

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν κατὰ τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ 33ον φύλλον «Δια-πλάσεως» τῆς 12 Δεκεμβρίου ε. ἔ. Τρίτον Δελτίον Δρ. 2798,65 Ἐν συνόλῳ μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρ. Δρ. 3135,65

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Τζέννη ἐπήγειν εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὴν μητέρα της, διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν Ἐκθεσιν. Μίαν ἡμέραν ἐπισκέφθησαν μιαν Ἐκκλησίαν. — Πέε, Τζέννη μου, καμμιὰ προσευχὴ στοῦ Θεοῦ, τῆς λέγει ἡ μητέρα της. Καὶ ἡ Τζέννη σιγά σιγά: —Μὰ καταλαβαίνεις, μαμά, ὁ Θεὸς ἐδῶ ἔλλη-νικά;

Ἡ μητέρα (θυμωμένη).—Ποῦ εἶνε τὸ βαρό-μετρον, Ναυτοπούλα;

Ἡ Ναυτοπούλα:—Μὴ θυμῶνς, μαμάκα μου. Μοῦ εἶπες ὅτι ἔσον ἀνεβαίνει τὸ θερμόμετρον, τῶσον καλλίτερον εἰς τὸν καιρὸν... κ' ἐγὼ τὸ πῆγα στὰ κεραμίδια.

Ἡ Οἰκογένεια τοῦ μικροῦ Γεωργάκη κατοικεῖ εἰς τὴν παραλίαν τῆς Σύρου, παρὰ τὰς ἀνθρακα-ποθήκας, και ἡ μαμά του παραπονέεται αἰώνως διὰ τὴν μουντζούρα.

Προκειμένον τώρα νὰλλάξουν σπιτί, ὁ Γεωρ-γάκης ἤρωτησε: —Δὲν μοῦ λές, μαμά μου, τώρα ποῦ θάλλά-ξωμε σπιτί, μὲ τί μουντζούρες θὰ μουντζουρονῶ-μεθα;

Ἡ μητέρα ἐκ Σύρου ἀπὸ ἓνα Γερμανῆ

Ἡ Ζικ-Ζάκ:—Μὰ γιατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ καλοκαίρι ἔτσι ἔτσι;

Ἡ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου.—Γιὰ νὰ κἀ-νωμε μανιάν.

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ, εἰς πᾶς προτάσεις τῶν Μικρῶν Μουσικῶν, βλέπετε μιαν Δῆλωσιν. Εἰς τὴν Δῆ-λωσιν αὐτὴν ἠναρχίσθησιν νὰ προβῶ διὰ τὴν ἐξῆς ἀρκαστὰ παρόδοον αἰτίαν:

Κάποιοι ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, ἡ κάποιος,—δεῦτε δὲν εἰσεύρου ὅτε ποῖοι, ὅτε πῶσαι εἶνε, ὅτε δι-ατὸ τὸ ἔκαμαν,—εἰσεύρουσιν καλὸν νὰ μου γρά-ψουν ἐπιστολάς ἐκ μέρους φίλων μου, μὲ προτά-σεις περὶ ἀναλλαγῆς Μ. Μουσικῶν, χωρὶς νὰ τους ἐξουσιοδοτήσουν πρὸς τοῦτο οἱ δῆθεν προτεί-νοντες, ὁ ὅποιοι οὐτε κἀν ἴδεαι ἔχου. Δὲν ἔ-δωσα προσοχὴν, δὲν ὑπέσπευσα τὴν πλαστογρα-φίαν, και αἱ προτάσεις ἐδημοσιεύθησαν, πρὸς με-γίστην ἐκπλήξιν τῶν ἐκεῖ φίλων μου, και ἴδω τῆς Πεπιτοῦς Ἀθανασίου και τῆς Ἄννας Γ. Κε-φάλα, αἱ ὅποιαί ἀμέσως μοῦ ἔγραψαν, διαμαρ-τυρημένα και ζητούσαι ἐξηγήσεις. Δὲν εἰσεύρου ἄν ἔγιναν καὶ ἄλλοι ὅμοια τῆς κακῆς αὐτῆς ἀ-στειβήτος ἐν τούτοις, διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ και εἰς τὸ μέλλον τοιοῦτόν τι, κάμνω τὴν Δῆλωσιν τὴν ὅποιαν ἐπέπετε.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀγνώστους δράστὰς τῆς πλαστο-γραφίας, φρονῶ ὅτι τὸ ἔκαμαν μᾶλλον ἀπὸ παι-δικῆν ἐλαφροτητα, χωρὶς νὰ γνωρίζουσι και αὐτοὶ πόσον ἡ πράξις των εἶνε ἐπιλήθιμος και βλαβερὰ, και πόσον θὰ τους ἐξέθετεν ἀποκαλυπτομένη ἄλ-λος δὲν θὰ τὸ ἔκαμαν βεβαίω!

καὶ πόσον θὰ τους ἐξέθετεν ἀποκαλυπτομένη ἄλ-λος δὲν θὰ τὸ ἔκαμαν βεβαίω!

ΤΟ Ζήτημα τῶν ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Ἐπιδοκιμάζουσιν τὴν πρότασιν τῆς Ἐνώσεως τῶν Συλλόγων οἱ εἶης: Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀ-γάπης (ὁ ὅποιος ὑπενομιλεῖ ὅτι παρομοίαν πρό-τασιν ἔκαμεν ἄλλοτε και τὸ Ἀτταβόλιον Ρόδου, και προσθέτει: «τώρα εἶνε ἡ καλλίτερα περι-στασις διὰ νὰ γίνῃ ἡ Ἐνωσις, διότι πραγματι-κῶς ὅλοι ἡμεῖς οἱ ψευδοπρόδρομοὶ δὲν κάμνομεν τίποτε, ὄχι διότι δὲν ἔχομεν ζῆλον ἢ βέλγητον, ἀλλὰ διότι δὲν εἴμεθα ἱκανοί.») Ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου, τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, ὁ Ἄγγελος τῆς Ἐνδοξίας (μὲ πλῆρη τὴν πεποιθῆσιν και ἡ ἐν-νοσις θὰ προεβήσῃ κοινήν και μεγάλην ὠφέλειαν) ἡ Μαργαριτοφόρος (ἐπιδοκιμάζουσα τὴν πρότα-σιν ἐνθουσιάζουσα) ὁ Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων (παραδεχόμενος τὴν ἴδρυσιν ἓνος μεγάλου Συλ-λόγου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ λείψουν και οἱ μικροί) ὁ Λοξίας (συχαίρων ἐγκαρδίως τὸν Ἐθνικὸν Ἔθνον) ἡ Ἄδρα τοῦ Ὀρφέως, ἡ Ζωρῆ Φλόη (ἡ ὅποια λέγει: «ἴσα εἶνε νὰ προεδρεύουν παιδιὰ και ἴσα ἓνας μεγά-λος; Πᾶσα τὰ παιδιὰ εἶνε ἄπειρα και δὲν ἡ-ξεύρου ὅσα νομίζουσι») και ἡ Πέτρα Σκαρδάλου.

Ἄξισημείωτον εἶνε, ὅτι αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα δὲν ἔχομεν οὔτε μιαν μαῦρον ψῆφον. Φαίνεται ὅτι ἡ πρότασις τοῦ Ἐθνικῶν Ἔθνον ἐπιδοκι-μάζεται γενικῶς. Ἐν τούτοις, δὲν εἰμπορούμεν ἀκόμη νὰ προβῶμεν εἰς τίποτε, ἄν δὲν ἀκούσω-μεν και τὰς γνώμας τῶν ἄλλων.

Ἄσπυροταμίτη, ἔχω ἐνώπιόν μου δύο ἐκτε-νεῖς και πολὺ ἐνδιαφερούσας ἐπιστολάς σου. Ἐ-πιθυμῶ νὰ σου ἀπαντήσω ἐν ἐπιτάσει εἰς αὐτάς, διὰ νὰ μάθωσιν και οἱ ἄλλοι περὶ τίνος πρόκειται. Τὸ ἀναβάλλω λοιπὸν, διότι σήμερον δὲν διαθέτω ἄριστον χρόνον.

Ὅσοις λοιπὸν, Ἄδρα τοῦ Ὀρφέως, ἀποχωρεῖς πλέον ἀπὸ τὸν κύκλον μου και ἀφίνεις τὴν θέ-σιν σου εἰς τὰ μικρότερα σου ἀδέλφια. Λυποῦ-μαι πολὺ διὰ τὴν στήριχτον τῶσον καλοῦ φίλου, ἀλλὰ τί εἴμπορὸν νὰ κάμω κατὰ τοῦ χρόνου, ὁ ὅποιος μεταβάλλει τὰ πάντα εἰς τὸν κόσμον, και πρῶτα-πρῶτα τοὺς μικροὺς εἰς μεγάλους;

Και εἰς τὴν λύπην μου μὲ παρηγοροῦν αἱ θερμαὶ, αἱ τρυφεραὶ, αἱ πλῆρεις ἀγάπης και εὐγνωμοσύ-νης ἐκφράσεις τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς σου, τὴν ὅποιαν δὲν θὰ λησμονήσω, ὅπως δὲν θὰ λησμο-νήσω και σέ, και ὄλην τὴν πολυετὴ εἰς τὸν κύ-κλον μου δράσιν σου, ὅπου τῶσον διεκρήθης. —Ναί, θὰ εἶπω εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου, μετὰ τῶν ὅποιων «συνεδέθησ' νοερώς διὰ φίλους και ἀ-γάπης» ὅτι ἐθὰ διατηρῆσ' αὐτοὺς πάντοτε εἰς τὴν μνήμην σου—ὅπως δὲν ἀμφιβάλλω, κ' ἐκεῖνοι.

Παρετήρησα κ' ἐγὼ, Ζωρορὸν Νέφος—μὲ μεγάλην μου λύπην,—ὅτι ἀρκεταὶ ἀπὸ τὰς Ἀ-σκήσεις τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ ἦσαν ἀν-τιγραμμάσκει. Ἐν τούτοις βλαβὴ αἱ παρατηρήσεις σου δὲν μου ἐφάνησαν ὀρθαί· παραδείγματος χά-ριν τὸ ὑπ' ἀρ. 401 χρυσαυγαφικόν, και τὸ ὑπ' ἀρ. 9 τοῦ περισοῦ τοῦμου δὲν εἶνε τὸ ἴδιον. Ἐπαρῶν, βλέπετε, και συμπεπτώσεις. Ὅπως δῆ-ποτε, εἰς τὴν ἐβδελγίην τῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἐφε-τεινοῦ Διαγωνισμοῦ θὰ φανῶ πάλιν αὐστηρὸν και θαποκλεισῶ κατὰ συλλογῆν, ἡ ὅποια θὰ ἔχη ἔστω και μιαν κλοπιμαίαν Ἀσκήσιν. Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ μάθωσιν οἱ κύριοι ὅτι πᾶσα κλοπὴ τιμωρεῖται.

Ἐρυθρὸν Νέφος [ΕΕ] διὰ τὴν σημερινὴν ἐ-πιστολήν. Ἡ ἱστορία μάλιστα τῆς γάτας σου ἦτο κατὰ ὄρασιον. Ὁ κ. Φαίσιον, εἰς τὸν ὅποιον ἔβω-σα τὴν ἐπιστολήν σου, μὲ παρεκάλεσε νὰ σ' εὐ-χαριστήσῃ δι' ὅσα ἐνθουσιάζουσ' ἔγ' γράψεις και νὰ σε διαβεβαιώσω ὅτι θὰ φυλάξῃ τὸ εὐγλωσστον αὐτὸ δαίγμα τῆς πρὸς αὐτὸν ἐκτιμήσεως και ἀ-γάπης.

Πολλὰ ἐπιστολαὶ σήμερον, και ὀλίγος τόπος, ἔνεκα τοῦ «Ἑλληνοπαίδου». Διὰ τοῦτο δὲν ἡμ-πέροσα νὰ ἀπαντήσω ἐκτενῶς και εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-μαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου και τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου «μου φίλου»: Τελετωταρ Ἐλπίδα (Ε. Σ.) Κρητικὸν Ναυ-τόπουλο (Δ. Κ. πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔβη τόνο-μά σου μετὰ τῶν φίλων μου, χωρὶς νὰ μου γράψῃς; τώρα μάλιστα!) Ἐνέλιον Τσιγγᾶν Μ. Σ. ἐδιάβασα καλὰ τὸ ψευδώνυμον σου; πολὺ ἐπιθυ-μῶ νὰ μου γράψῃς τακτικά, ἀλλὰ νὰ συμμο-ρφώθῃς μὲ τὸν ὄδηγον τοῦ Συνδράμητοῦ: π: χ: δὲν δημοσιεύω Ἀσκήσεις, παρὰ κατόπιν Διαγωνισμοῦ) και Ἐντελλεῖς (Α. Μ.)

Ἄσπασμοι Πληροφορίας: Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἀπατάσει τὸν Ἀυγερινὸν και ζητεῖ τὰ ρα-χίδια του—ἡ Πενθοῖσα Καρδία ἀπατάσει τὴν Ἐνδοξίαν, και τὴν ἐρωτᾷ ἄν ἐνδομήτας τὰς ἀραι-αὺς ἡμέρας πῶς ἐπέρασαν μαζί—ὁ Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων χαίρετὰ τὸν Μυστηριώδη Ἀνθρωπὸν και τὸν ἐρωτᾷ πῶς διαγίει ἐν Σερφίῳ—ἡ Μαργαριτοφόρος ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ρωμαίου Κε-κέρου—ἡ Νεροχελώνη ἀπατάσει τὴν θα-λάσσοπούλαν και τὴν πληροφορεῖ ὅτι πρὸ πολ-λοῦ τὴν ἐμάντευσε—ἡ Θαλασσοπούλα ἐρωτᾷ τὸν Θαυμαστὴν τῶν Ὀραίων Τεγγίτων ἄν θὰ γίνῃ ζωγράφος—ὁ Ἀσπυροταμίτης ζητεῖ τὸ ἀλη-θὲς ὄνομα τῆς Διαπυροπόρουσος—μερικὰ πα-ρελείθησαν ἐλλείψει χρόνου, και μερικὰ διότι δὲν ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῶσιν, εἶτε ὡς ἀπευθύνόμενα πρὸς μὴ συνδραμητάς, εἶτε δι' ἄλλους λόγους.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠὶ ΠΑΡΩΜΗ

Ἄσπασμοι Πληροφορίας: Ὁ Ἀυτοδίδακτος Καλλιτέχνης και ἡ Ἀυτο-κράτειρα Ἐλένη δὲν ἀναλλάσσουσι Μ. Μυστικά.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἀθήλασις: Τοῦ λοιποῦ οὐδέμια πρότασις περὶ ἀναλλαγῆς Μικρῶν Μουσικῶν δημοσιεύεται, ἄν δὲν εἶνε γραμμένη ἰδιοχρήσας ὑπὸ τοῦ προτεί-νοντος, και ὑπογεγραμμένη διὰ τοῦ ὀνόματός του και τοῦ ψευδωνύμου του.

Ἐπίσης δὲν θὰ δημοσιεύονται εἰς τὸ ἐξῆς προ-τάσεις μὲ ὀνόματα, ἀλλὰ μόνον μὲ ψευδώνυμα. Ἐπομένως, ὄχι μόνον ὁ πρὸς ἐν γίνεται ἡ πρό-τασις, ἀλλὰ και ὁ προτείνων πρέπει νὰ ἔχη ψευ-δώνυμον ἄλλως δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰναλλά-ξουσι: ὁ Νασραδὴν Λόβλας μὲ τὴν Ἑλληνι-κὴν Θάλασσαν, Μοῦσαν Βάλελιαν και Ναυτο-πούλαν τῆς Ἀφροῦ—ἡ Τούχητρα μὲ τὴν Κο-ραλλίαν Μασσά, Νουταλῶν Ἐλλήνων και Ἄδραν τῆς Στυλίδος (διὰ νὰναλλάξουσι και τὰ

